

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Creative Store s.r.o.** (dříve ŠTROB ŠIRC & SLOVÁK, s.r.o.), se sídlem Praha 6, Podbabská 1112/13, IČO 49688715, zastoupen Mgr. Petrem Mikyskem, advokátem, se sídlem Praha 2, Chodská 30, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Praha 6, Antonína Čermáka 1057/2a, týkající se žaloby proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 4. 2011, č. j. O-192276/60897/2010/ÚPV, a proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 29. 4. 2011, č. j. O-345958/60898/2010/ÚPV, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Česká republika - Ministerstvo zemědělství, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, zastoupeno JUDr. Zuzanou Císařovou, advokátkou se sídlem Uhelný trh 414/9, 110 01 Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2014, č. j. 9 A 137/2011 – 91,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 24. 2. 2004 byla do rejstříku ochranných známek pod č. 261310 zapsána ochranná známka „a KLASA“ , dne 26. 1. 2005 byla do rejstříku ochranných známek pod č. 269290 zapsána ochranná známka „a KLASA“ . Vlastníkem obou

ochranných známek je Česká republika – Ministerstvo zemědělství. Dne 29. 4. 2010 podal žalobce u žalovaného návrh na prohlášení shora uvedených ochranných známek za neplatné ve smyslu § 32 zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách) (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Uvedl, že je osobou, které náleží práva k autorskému dílu, přičemž tato práva byla zápisem známek do rejstříku porušena, když žalobce nedal k jejich použití souhlas. Rozhodnutími ze dne 25. 10. 2010, č. j. O-192276/23293/2010/ÚPV a č. j. O-345958/23293/2010/ÚPV žalovaný návrh na prohlášení ochranných známek za neplatné zamítl, rozklady žalobce zamítl předseda žalovaného rozhodnutími ze dne 29. 4. 2011, č. j. O-192276/60897/2010/ÚPV a č. j. O-345958/60898/2010/ÚPV (dále jen „napadená rozhodnutí“). Dospěl přitom k závěru, že žalobci nespovídá aktivní věcná legitimace k podání návrhu, jelikož žádný z předložených dokladů neosvědčuje, že by žalobci náležela autorská práva k dílu v podobě grafického znázornění předmětných ochranných známek. Tvrdí-li, že nabyl autorská práva užívat autorské dílo na základě předložené licenční smlouvy, musí rovněž prokázat konkrétní tvůrčí ztvárnění či vizuální podobu takového díla. Důkazní břemeno v řízení o návrhu podle § 32 odst. 3 zákona o ochranných známkách leží na navrhovateli, žalobce jej v tomto případě neunesl.

[2] Proti napadeným rozhodnutím brojil žalobce dvěma samostatnými žalobami u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který obě řízení o žalobách spojil ke společnému projednání a žaloby rozsudkem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 9 A 137/2011 – 91 (dále jen „napadený rozsudek“), jako nedůvodné zamítl. Nosný závěr, na kterém jsou napadená rozhodnutí zbudována, lze shrnout tak, že žalobce jako navrhovatel neprokázal, že jím předložené doklady, jimiž hodlal prokázat svá práva k autorskému dílu, se skutečně vztahují k logu „Klasa“, kterým jsou napadené ochranné známky tvořeny. S tímto závěrem správních orgánů obou stupňů se městský soud plně ztotožnil.

[3] Osoba zúčastněná na řízení jako vlastník ochranné známky nabyla práva k předmětnému logu od společnosti NOESIS Advertising, s.r.o. Žalobce tvrdí, že této společnosti poskytl toto logo k užití, neposkytl jí však už licenci k jeho užití pro další subjekty. Společnost NOESIS Advertising, s.r.o. tak nemohla převést práva k tomuto logu na osobu zúčastněnou na řízení. Žádná z předložených listin však neumožňuje identifikovat konkrétní vizuální podobu autorského díla - loga, které měl žalobce pro společnost NOESIS Advertising s.r.o. vytvořit, a následně jej ztotožnit s napadenými ochrannými známkami. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že předložené doklady ve vzájemné souvislosti prokazují, že ve vztazích Ministerstvo zemědělství - NOESIS Advertising s.r.o., a NOESIS Advertising s.r.o. - žalobce se jedná o stejné autorské dílo. Vzhledem k neprokázání těchto klíčových skutečností je žalobcovo tvrzení o omezeném rozsahu práv k užití loga, které pro tuto společnost údajně vytvořil, pro posouzení věci samé druhotné a nepodstatné. Podmínkou pro to, aby žalovaný vyhověl návrhu žalobce na prohlášení napadených ochranných známek za neplatné, nebylo prokázání toho, že společnost NOESIS Advertising s.r.o. není autorem loga, jímž jsou napadené ochranné známky tvořeny, ale prokázání toho, že osobou, které náleží autorská práva k tomuto logu, je právě žalobce jakožto navrhovatel. To se však žalobci prokázat nepodařilo.

pokračování

II.

Kasační stížnost, vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[4] Žalobce /stěžovatel/ napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností. Má za to, že uspěl s prokázáním svých tvrzení, že mu svědčí autorská práva ke dvěma logům (barevné a černobílé) „Klasa“. Konkrétními důkazy jsou (mimo jiné) – Smlouva o dílo uzavřená mezi Ministerstvem zemědělství a NOESIS Advertising s.r.o. a dále dopis z 13. 4. 2010, v němž právní zástupce NOESIS Advertising s.r.o. uvádí, že NOESIS Advertising s.r.o. objednala u stěžovatele „grafické práce na logu Klasa“, a to „za účelem realizace národní certifikační značky kvality pro potraviny a zemědělské produkty udělované ministerstvem zemědělství“. Existence právního vztahu mezi NOESIS Advertising s.r.o. a stěžovatelem byla dále v řízení prokázána fakturami vystavenými za grafické zpracování loga Klasa (viz text obou faktur) a doklady o jejich úhradě.

[5] Je přitom nepochybné, že Ministerstvo zemědělství u NOESIS Advertising s.r.o. neobjednalo žádné jiné logo (neexistuje mezi nimi žádný jiný smluvní vztah) a společnost NOESIS Advertising s.r.o. u stěžovatele rovněž neobjednala žádné jiné logo (ani tyto dva subjekty nemají žádný jiný smluvní vztah). Dalším důkazem v důkazním řetězci je i prohlášení R D, které prokazuje totožnost loga objednaného u stěžovatele společností NOESIS Advertising s.r.o. s dotčeným logem Klasa, neboť jestliže si žalobce objednal vytvoření manuálu k užívání loga Klasa, pak je zřejmé, že tím logem, které na objednávku NOESIS Advertising s.r.o. vytvořil, bylo právě logo Klasa, k němuž byl potřeba předmětný manuál.

[6] Ve správním i soudním řízení tedy bylo prokázáno, že autorem dotčeného loga Klasa není ani Ministerstvo zemědělství jako zapsaný vlastník ochranné známky, ani NOESIS Advertising s.r.o., a to zejména listinami vyhotovenými právě těmito dvěma subjekty. Společnost NOESIS Advertising s.r.o. ve shora citovaném dopise výslovně oslovuje stěžovatele jako držitele autorských práv k logu Klasa, pouze argumentuje tím, že součástí plnění mělo být poskytnutí licence k jeho užití pro další subjekty. Z obsahu předložených faktur, které označil za důkazně nezajímavé, měl městský soud zjistit rozsah oprávnění NOESIS Advertising s.r.o. k dotčenému logu Klasa.

[7] Další úvahy stěžovatele již vychází z předpokladu, že jeho autorská práva k logu byla prokázána, on je v plném rozsahu dále nepřevodl a ochranné známky byly zapsány bez jeho souhlasu, a tudíž protiprávně.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření jednoznačně odmítá, že stěžovatel prokázal, že mu náleží práva k oběma logům, jimiž jsou tvořeny ochranné známky, jakož i popis důkazního řetězce, který má toto tvrzení údajně podpořit. Pokud by skutkový děj proběhl tak, jak tvrdí stěžovatel, neměl by pro něj být žádný problém prokázat, jaké logo vlastně společnosti NOESIS Advertising s.r.o. poskytl. Je zcela irrelevantní, zda bylo prokázáno, kdo není autorem předmětných log. Podstatné je, že stěžovatel neprokázal, že je osobou, které autorská práva náleží.

[9] Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že stěžovatel v řízení o návrhu dle § 34 zákona o ochranných známkách nesl důkazní břemeno o tom, že je nositelem autorských práv k

dílu (logu), která nabyt od autora nebo od jiné osoby, k jakému konkrétnímu dílu a že ochranné známky vlastněné osobou zúčastněnou na řízení jsou identické s výtvarnou podobou tohoto díla a zasahují do autorských práv žalobce. Teprve za podmínky, že by žalobce prokázal, že je nositelem autorských práv k takovému konkrétnímu autorskému dílu určitého autora, by mělo pro věc samu význam zjišťovat, zda a v jakém rozsahu získala osoba zúčastněná na řízení uživatelská práva k dílu tvořícímu ochranné známky (např. zákonnou licenci vyplývající z účelu uzavřené smlouvy o dílo), která by vylučovala nebo naopak potvrzovala neoprávněnost zásahu do práv žalobce. Protože však žalobce neprokázal, kdo je autorem konkrétního výtvarného ztvárnění tvořícího napadené ochranné známky, a že právě od tohoto autora (nebo prostřednictvím další osoby) autorská práva získal, zcela správně a logicky správní orgán i soud dospěly k závěru o nedůvodnosti návrhu na prohlášení ochranných známek za neplatné pro nedostatek věcné aktivní legitimace žalobce.

[10] Mimo právní rámec kasační stížnosti osoba zúčastněná na řízení připomíná, že žalobce, ačkoli věděl, že osoba zúčastněná na řízení nechává vytvořit logo jako národní značku kvalitních zemědělských produktů a že ji takto následně veřejně používá, nepodal námitky proti zápisu ochranných známek a se svými požadavky přišel až po sedmi letech od jejich zápisu a užívání. Takový zásah do existujících práv, byť jej známkové právo připouští, musí být podložen zcela jednoznačným a průkazným „vlastnictvím“ autorských práv, o němž nesmí být žádných pochyb. V kontextu projednávané věci naopak panují ohledně totožnosti autorského díla značné pochybnosti, které neumožňují použít stěžovatelem nabízenou dedukci, která se na základě nepřímých důkazů snaží s nějakou mírou pravděpodobnosti potvrdit žalobcovo tvrzení o věcné aktivní legitimaci. Významné pro rozhodnutí správního orgánu byly i rozpory mezi jednotlivými důkazy, když důkazy tvořené prohlášeními pana R. D. a paní L. J. nebyly v souladu s tvrzeními žalobce a s ostatními důkazy.

III.

Posouzení kasační stížnosti

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost **není** důvodná.

[13] Stěžejní otázkou je v posuzovaném případě to, zda se stěžovateli podařilo prokázat, že je osobou, které náleží práva k autorskému dílu v podobě výše uvedeného loga „Klasa“, které je předmětem ochranných známek. V řízení o návrhu na prohlášení ochranné známky za neplatnou přitom nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní navrhovatel. To vyplývá ze samotného textu zákona, konkrétně z § 34 odst. 1 zákona o

pokračování

ochranných známkách, který stanoví: „*Návrh na zrušení ochranné známky nebo prohlášení ochranné známky za neplatnou se podává písemně a musí být odůvodněn a doložen důkazy.*“ (obdobně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2013, č. j. 1 As 156/2012 – 40). Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný i městský soud přesvědčivě odůvodnily, proč se stěžovateli důkazní břemeno v této otázce nepodařilo unést.

[14] K návrhům doložil stěžovatel celkem 9 listin, které jsou v napadeném rozhodnutí identifikovány čísly 1) – 9), v řízení o rozkladu pak přiložil další dvě listiny označené jako 10) a 11). Předně se jedná o smlouvu o dílo a licenční smlouvu ze dne 20. 5. 2003 (1), jíž se společnost Design Liška s.r.o. zavázala pro stěžovatele vytvořit umělecké dílo „Logotyp KLAS A“ a poskytnout licenci k užití tohoto díla. Podoba díla nebyla ve smlouvě dále blíže specifikována, společnost Design Liška s.r.o. měla pro stěžovatele dle smlouvy též vytvořit grafický manuál k tomuto dílu.

[15] Doloženy byly dále kopie dvou faktur, v nichž stěžovatel fakturuje společnosti NOESIS Advertising s.r.o. „zálohu na grafické zpracování národní značky pro české potraviny a zemědělské produkty Klasa“ (2) a „za grafické návrhy loga Klasa pro Vašeho klienta MZVŽ“ (4). Faktury byly společností NOESIS Advertising s.r.o. uhrazeny (3 a 5). Písemností (6) sděluje osoba zúčastněná na řízení právnímu zástupci stěžovatele, že autorská práva k logu, které je předmětem ochranných známek, řádně nabyla od společnosti NOESIS Advertising s.r.o., tisková zpráva podobného obsahu je označena jako (9). Listiny (7) jsou dopisy, jejichž autorem je sám právní zástupce stěžovatele a vyjadřují jeho právní a skutkové hodnocení situace. Stěžovatel dále předložil dokument (8), v němž právní zástupkyně společnosti NOESIS Advertising s.r.o. uvádí, že tato společnost objednala u stěžovatele grafické práce na logu Klasa, přičemž na konečné podobě loga se podíleli také zaměstnanci společnosti NOESIS Advertising s.r.o. Veškeré nároky vznesené stěžovatelem jménem společnosti odmítá.

[16] Písemnostmi doloženými v řízení o rozkladu je grafický manuál loga v podobě totožné s ochrannou známkou a prohlášení R. D., že jako zaměstnanec společnosti Pantograph s.r.o. spolupracoval na výrobě uvedeného manuálu, který u společnosti Pantograph s.r.o. objednal stěžovatel (10). Dále bylo doloženo prohlášení L. J., že vytvořila v roce 2003 pro stěžovatele návrh loga pro produkt Tuzemská oceněná potravina, stěžovatel následně návrhy log od různých grafiků předkládal ke schválení zadavateli, kterým bylo Ministerstvo zemědělství (11).

[17] K autorství loga se tedy vztahují dokumenty (1) a (11), ani v jednom z nich není podoba loga jakkoliv blíže specifikována. Dle smlouvy o dílo a licenční smlouvy se společností Design Liška s.r.o. měl stěžovatel nabýt práva k vytvořenému dílu – logu „Klasa“ od této společnosti, současně pro něj měla stejná společnost vytvořit grafický manuál. Grafický manuál k logu, které odpovídá ochranné známce, však byl vytvořen později společností Pantograph s.r.o. (10), vznikají tedy oprávněné pochybnosti, zda jde o stejné logo. L. J. nadto prohlašuje (11), že pro stěžovatele vytvořila další logo, stejně jako jiní grafici, jejichž návrhy předával stěžovatel zadavateli, jímž byla osoba zúčastněná na řízení – Ministerstvo zemědělství. Právní zástupce společnosti NOESIS Advertising s.r.o. sice připouští, že stěžovatel pro tuto společnost vykonal jisté grafické práce na logu Klasa,

důrazně nicméně odmítá, že by stěžovateli svědčila autorská práva k dílu v podobě tohoto loga (8).

[18] Povahu vztahů mezi stěžovatelem a společností NOESIS Advertising s.r.o. by mohla osvětlit (včetně podoby grafických prací na logu) písemná smlouva, žádná smlouva však v písemné formě mezi oběma subjekty uzavřena nebyla. Že došlo k nějakému vztahu mezi oběma společnostmi, dokládají pouze dopis (8) a předložené faktury, které byly řádně zaplaceny. Předmětem fakturace jsou „grafické návrhy loga Klasa pro Vašeho klienta MZVŽ“ (4). Z textu faktury tedy vyplývá, že grafických návrhů bylo více a nešlo o návrhy pro společnost NOESIS Advertising s.r.o., nýbrž i dle stěžovatele byly návrhy určeny osobě zúčastněné na řízení – Ministerstvu zemědělství. Zkratku „MZVŽ“ totiž nelze v kontextu vykládat jinak než jako běžně používanou zkratku pro Ministerstvo zemědělství a výživy (předchůdce dnešního Ministerstva zemědělství do 31. 7. 1990). Ani z faktur nelze nijak seznat, že mezi návrhy bylo také logo, které odpovídá napadaným ochranným známkám.

[19] Z předložených listinných důkazů tedy nelze učinit jednoznačný závěr o tom, že stěžovateli svědčí autorská práva k logu „Klasa“ v podobě, ve které jsou znázorněny ochranné známky, které stěžovatel navrhoval v řízení před žalovaným prohlásit za neplatné. Tyto listiny netvoří ucelený důkazní řetězec podporující tvrzení stěžovatele, naopak si v mnohém se závěry stěžovatele i samy navzájem odporují. Žalovaný i městský soud se těmito důkazy náležitě zabývaly a dospěly k obdobným závěrům. Jejich rozhodnutí byla důkladně odůvodněna.

[20] Věrohodnost stěžovatelových tvrzení dále zpochybňuje, jak upozorňuje i osoba zúčastněná na řízení, značná časová prodleva více než 5 let mezi zápisem ochranných známek a podáním návrhu na jejich zneplatnění. Logo, které je předmětem ochranných známek přitom osoba zúčastněná na řízení používá od roku 2003 a je jím oceněno více než 1.000 potravinářských výrobků a při nákupu potravin se jí v podstatě nelze vyhnout. Přesto stěžovatel napadl uvedené ochranné známky u žalovaného až v roce 2010. Tato skutečnost přirozeně sama o sobě nevylučuje, že stěžovateli svědčí tvrzená autorská práva, celkově nicméně dokresluje jeho nepřilíš silnou důkazní situaci.

[21] Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti předložil nepravomocné rozhodnutí Městského soudu v Praze v civilním sporu ze dne 17. 8. 2015, č. j. 36 C 74/2010 – 466, a odvolání proti tomuto rozhodnutí. V něm městský soud dospěl k závěru, že autorem díla logo Klasa je Jan Liška, jednatel společnosti Design Liška, s.r.o. Logo si objednala osoba zúčastněná na řízení u společnosti NOESIS Advertising s.r.o., ta jej však nevytvořila, ale objednala si jej u stěžovatele. Ani stěžovatel není autorem loga, jelikož si jej pouze objednal u výše zmíněného autora. Městský soud tedy zjistil, že ve vztahu Design Liška, s.r.o. – stěžovatel – NOESIS Advertising s.r.o. – osoba zúčastněná na řízení – zapsané ochranné známky se jedná o jedno stejné logo. Tyto vztahy ovšem zjistil až provedeným výsledkem svědků Jana Lišky, jednatele společnosti Design Liška, s.r.o., Radovana Dostálka, jednatele společnosti NOESIS Advertising s.r.o., L. J. a R. D. Ze samotných listin předložených stěžovatelem v řízení před žalovaným nebylo možné tato zjištění učinit. Městský soud nadto v citovaném civilním rozhodnutí konstatoval, že „během celého procesu vzniku díla a jednání o něm všechny subjekty věděly, k čemu bude logo Klasa sloužit, a že jde o soutěž Ministerstva zemědělství ČR, které hodlá toto logo udělovat dalším subjektům jako formu

pokračování

ocenění a podpory. Nedává tedy žádný smysl, že by někdo z řetězce subjektů nemohl poskytovat licenční práva na logo dále a nemohl ho takto využívat.“ Ani tento důkaz předložený až v řízení o kasační stížnosti nenasvědčuje tomu, že stěžovateli ke dni podání návrhu na prohlášení ochranných známek za neplatné náležela autorská práva k dílu v tvrzené podobě.

IV.

Závěr a náklady řízení

[22] Ze všech výše uvedených důvodů vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví - li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu